

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor ressuscitat (VI)

Un cop haver vist com l'amor ressuscitat és encarnat en els nostres cossos i en la nostra debilitat humana, convé fer un pas endavant i esmentar un dels àmbits més singulars, on aquest amor se serveix d'allò humà, carnal i senzill: els sagraments i la litúrgia en general. Ens convé recordar-ho precisament enguany.

L'amor vertader sempre és comunicatiu. Podem dir que és essencialment «comunicació». Si parlem de l'amor ressuscitat, direm que és «intercanvi»: és amor que Jesucrist ens transmet i, alhora, amor que dirigim a Jesucrist i als germans. Però aquest intercanvi d'amor entre Ell i nosaltres se serveix en els sagraments d'elements materials, humans i carnals, com ara, paraules humanes, elements com l'aigua, el pa, el vi, l'oli, gestos físics...

Això vol dir que per a nosaltres els sagraments són (han de ser) veritables esdeveniments d'amor, esdeveniments d'intercanvi d'amor ressuscitat. Ho són de debò? Heus aquí la nostra greu responsabilitat.

Potser mantenim encara imatges de cerimònies de Primeres Comunions. Fa molts anys que rectors i catequistes s'esforcen tant com poden per reconduir aquestes celebracions al punt on han de ser: la consciència i la vivència sincera, en els pares i familiars, i en els infants, del que és l'Eucaristia. Per això miren d'evitar tot allò que pugui «despistar» d'aquesta vivència i convertir la cerimònia només en una festa de compromís. Alhora els costa entendre que, un cop celebrada la Primera Comunió, gairebé mai hi ha una segona o una tercera... Com em deia una nena de deu anys, a l'acabar la missa de la Visita Pastoral a una parròquia: «Jo vinc amb la mare cada diumenge a missa. Però els meus amics, que l'any passat prengueren la Primera Comunió, no vénen. Per què no vénen?» «Caldrà preguntar-los per què no vénen, potser ja s'han oblidat de Jesús», li vaig dir. Però ella respongué: «Aleshores, per què varen fer la Primera Comunió, si a l'endemà ja s'havien oblidat?» La mare, que escoltava la conversa va intervenir: «Perdoni, sempre em fa aquesta pregunta i és difícil explicar-li...». I la veritat és que no té fàcil explicació.

Tampoc té fàcil solució. Perquè la prohibició de fer una cosa o altra, la norma establerta, només pot ajudar una mica. La qüestió de fons és altra i, encara que no és tan fàcil de solucionar, si més no ens indica vers on hem de conduir els esforços. L'essencial és que la Primera Comunió sigui viscuda com a esdeveniment d'amor.

- A l'Eucaristia rebem l'amor ressuscitat de Jesús i, pel nostre costat, tornem amor a Ell i als germans.
- El pa i el vi, amb tota la litúrgia que l'acompanya, són presència certa del seu amor ressuscitat i «encarnat».
- Festa, regals, convit, felicitacions, no tenen altre sentit que ser prolongació d'aquella vivència central d'amor rebut i compartit.

Si ens manca allò essencial, què resta de les altres coses? Una formalitat social. Amb la mirada de Jesucrist, un nou gest d'amor frustrat... Amb els nostres ulls, salvant la responsabilitat moral de cadascú, una manipulació, una inconsciència difícilment excusable.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pa partit per a la vida del món

► Aquesta imatge ens recorda el misteri del «Pa partit per a la vida del món». L'Eucaristia, des dels primers temps del cristianisme, ha estat molt unida a la solidaritat amb els pobres i marginats de la societat. En el pa i el vi de l'Eucaristia, Crist se'ns dona com a aliment, perquè visquem sempre units a ells i aprenguem a estimar tal com ell ens ha estimat. Per això, té molt sentit que la festa del Cos i la Sang de Crist coincideixi amb el dia de Càritas, institució eclesial que, sobretot en aquests temps de crisi econòmica, fa present la solidaritat de l'Església amb els qui s'ho passen més malament. Per això, avui Càritas ens recorda els valors per a una societat amb futur. I davant la insolidaritat ens invita a la participació.

GLOSSA

En la nostra feblesa actua el seu amor

Una religiosa rep una nova missió. Comporta un trencament amb la seva tasca actual, canvi de comunitat, de població..., deixar enllera una tasca apostòlica reeixida, unes persones estimades... Superats el primer desconcert i una certa desolació, s'imposa la reflexió i la pregària. Unes setmanes després escriu: «Avui m'he despertat abans de les sis amb una sensació de benestar. M'he recollit en pregària. M'he posat, Pare, a la vostra presència. En el silenci aparent, sentia la vostra misericòrdia, el vostre amor. Sé que m'estimeu i cerqueu el meu bé malgrat les limitacions i defallences personals. Tot sigui a major glòria vostra.»

Encertat procediment i encertat inici de la reflexió. En el diàleg que afaforeix la pregària ens convé reconèixer la pròpia pettesa. Ell ens ha escollit perquè siguem instrument en les seves mans, al servei de la seva obra, al servei del Regne. No hem de tenir por. Ni l'edat, ni allò que ens és desconegut, ni el recomençar de nou han de ser obstacles. No podem tenir por, no som fills de la por. Només ens cal tenir fe. Deixar-nos portar amb fe i fidelitat a cada moment. Ell és en nosal-

tres, ens vol omplir del seu amor perquè nosaltres l'aboquem en el món. Esdevenir testimonis confiats.

Segueix la religiosa: «Només us demano que tot el que faci sigui al servei dels qui m'envolten, per amor a Vós. Correspondre al vostre amor. Lluny qualsevol sentiment de vanitat. Feu-me humil. Que estimi amb tot el cor i amb totes les forces perquè Vós, el Senyor, sou amb mi. Acceptar aquest nou projecte de vida que comença a dibuixar-se i que ha de ser plenitud de vida per a mi. Gràcies, Senyor, perquè heu mirat la meua pettesa i per confiar en la meua resposta.»

Viure la vocació, dedicant la vida a Déu, moguts per l'Esperit a seguir el Crist en el dia a dia rutinari, en la novetat inesperada. Estimar Déu cercant la perfecció de la caritat al servei del Regne. Significar aquesta caritat mateixa de Déu en la vida quotidiana. Sempre en la seva confiança. «Però ell m'ha donat aquesta resposta: "En tens prou amb la meua gràcia. En la teua feblesa actua el meu poder." Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist» (2Co 12,9).

Enric Puig Jofra, SJ

Cap infant sense colònies

► S'apropa l'estiu i a Catalunya uns 25.000 infants podran gaudir d'uns dies de colònies gràcies al Servei de Colònies de Vacances, que compta amb l'acció voluntària de 400 monitores i monitors. A fi que, en aquest temps de crisi, cap infant es quedi sense colònies, la Fundació Pere Tarrés ha obert un compte corrent per ajudar infants que no podrien anar a colònies: és el c.c. 2100 0435 51 0200190260. Una plaça a colònies: 350 €. Una plaça a un casal d'estiu: 120 € una setmana. Informació: www.peretarres.org.

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura del llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeirem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, / alçaré el calze per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzimos, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu».

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todo lo que había dicho el Señor y todos sus mandatos; y el pueblo contestó a una: «Haremos todo lo que dice el Señor.» Moisés puso por escrito todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes israelitas ofrecer al Señor holocaustos, y vacas como sacrificio de comunión. Tomó la mitad de la sangre, y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después, tomó el documento de la alianza y se lo leyó en alta voz al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que manda el Señor y lo obedeceremos.» Tomó Moisés la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que hace el Señor con vosotros, sobre todos estos mandatos.»

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando su nombre. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, hijo de tu esclava; / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

Celebració eucarística. Pintura paleocristiana. Catacumbes de Priscil·la. Roma

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su tabernáculo es más grande y más perfecto: no hecho por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No usa sangre de machos cabríos ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros y el rociar con las cenizas de una becerra tienen poder de consagrar a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios

como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, llevándonos al culto del Dios vivo. Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pascual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a preparar la cena de Pascua?» Él envió a dos discípulos, diciéndoles: «Id a la ciudad, encontraréis un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo y, en la casa en que entre, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Dónde está la habitación en que voy a comer la Pascua con mis discípulos?" Os enseñará una sala grande en el piso de arriba, arreglada con divanes. Preparadnos allí la cena.»

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la cena de Pascua. Mientras comían, Jesús tomó un pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio, diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo.» Cogiendo una copa, pronunció la acción de gracias, se la dio, y todos bebieron. Y les dijo: «Ésta es mi sangre, sangre de la alianza, derramada por todos. Os aseguro que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el Reino de Dios.»

Después de cantar el salmo, salieron para el monte de los Olivos.

COMENTARI

La Taula parada per sempre

Aquesta taula parada pel mateix Déu ens posa una doble pregunta:

- *Som conscients del que ens dona Déu per mitjà de l'Eucaristia?*
- *Com hem de cooperar nosaltres per viure a fons l'Eucaristia?*

El regal de Déu és *memorial*, *compromís* i *esperança*. El *memorial* realitza la presència real del Crist encarnat, mort i ressuscitat, que ens dona el seu Esperit. El *compromís* del Crist present vol dir que ens continua estimant a nosaltres avui i que, per tant, no som de segona categoria, sinó que fruïm de la ma-

teixa taula dels apòstols. L'*esperança* s'edifica en el fet que el Crist no ens deixarà jamai.

La nostra reacció davant d'aquest regal de Déu ha de ser doble: acollir la taula de l'Eucaristia, amb agraïment joïós i, també nosaltres, esdevenir taula d'amor per als altres. El IV evangeli expressa bellament aquesta doble dimensió del Sant Sopar, quan uneix, d'una manera inseparable, l'aliment del *pa* i el *vi consagrats* per Jesús de Natzaret, amb el *lavatori dels peus*, davant el dolor del món.

La taula, doncs, està parada per sempre...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42
- **dimarts**: 2Co 8,1-9 / SI 145 / Mc 5,43-48
- **dimecres**: 2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6.16-18
- **dijous**: 2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15
- **divendres**: Os 11,1.3-4.8c-9 / Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19,31-37
- **dissabte**: 2Co 12,1-10 / SI 33 / Lc 2,41-51
- **diumenge** vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Jb 38,1.8-11 / SI 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4,35-41.

El llenguatge propi de la religió, a banda de la caritat, la compassió i la misericòrdia, són els símbols i els ritus. Hi ha una gran diversitat de ritus en les religions, però també hi ha semblances. La taula de l'Eucaristia no és un ritu més dins les expressions simbòliques religioses. La taula de l'Eucaristia és única: la *nova aliança* per sempre, la clau que ens obre la porta al Crist Ressuscitat que ens dona l'Esperit de Déu.

El Sant Sopar de Jesús expressa i, el que és més important, realitza tot el missatge salvador de l'evangeli, que no és altre que el de l'amor de Déu al món.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Importància de la societat civil i del civisme

Agraïm al P. Lluís Duch l'autorització per publicar aquesta sèrie i agraïm a l'editorial Cruïlla l'amable autorització per poder reproduir aquests breus extractes del seu llibre. El P. Lluís Duch (Barcelona, 1936), monjo de Montserrat, és doctor en teologia per la Universitat de Tubinga. És professor de Fenomenologia de la religió als instituts de teologia de Montserrat, Manresa i Tarragona. També és professor a la UAB i a la Facultat de Teologia de Catalunya.

La nostra intenció primera és limitar-nos a oferir unes anàlisis de la funció i de l'estat de les diverses transmissions en el present de la nostra societat. Aquest tema té una importància cabdal en la constitució de l'ésser humà i de les societats humanes com a tals.

La humanització o la deshumanització dels homes i les dones —també dels grups humans— depèn en gran mesura de la qualitat o de la manca de qualitat de les transmissions que han rebut i que, de fet, continuen rebent durant tota la seva vida.

Apropar-se a la situació actual de les transmissions humanes equival a ocupar-se i preocupar-se de la salut físi-

ca, psíquica i espiritual, individual i col·lectiva, de l'ésser humà del principi del segle XXI.

És prou evident que l'interès actual per les transmissions indica que ens hem adonat de la importància decisiva de la societat civil i de la seva virtut més distintiva i característica: el civisme.

No cal especular gaire per constatar que un dels trets més negatius del moment present és l'augment de l'incivisme en gairebé tots els sectors de la vida ciutadana, la qual cosa per ella mateixa ja posa en relleu la greu i profunda fractura de les transmissions en el dia a dia de la nostra convivència familiar, religiosa i política.

Aquest augment de l'incivisme també pot ser considerat com un emmalaltiment col·lectiu de l'ordenació religiosa, social i política de la nostra societat, la qual amb molta freqüència es mostra impotent no sols per fer front als comportaments incívics de moltes persones i molts col·lectius, sinó sobretot pel que fa a la transmissió a les noves generacions i, d'aquesta manera, configurar les normes mínimes de convivència i educar i responsabilitzar els ciutadans.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*, Ed. Cruïlla i Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

ENTREVISTA

JOSEP PERARNAU

Reconeixement honoris causa

El propassat 28 d'abril, la Universitat de Barcelona va invertir com a doctor *honoris causa*, a petició de la Facultat de Filologia, el Dr. Josep Perarnau i Espelt, sacerdot i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Mn. Perarnau és el medievalista més prolífic i destacat dels que treballen en el terreny de la documentació i de l'estudi de la producció intel·lectual a l'antiga Corona d'Aragó. Durant l'acte, el Dr. Perarnau va fer una exposició dels atacs seculars contra el beat Ramon Llull, un procés que el papa Benet XVI va aturar fins que hi hagués una revisió doctrinal de les seves obres.

Per què l'ha atret la figura de Ramon Llull?

No és atracció, sinó el fet d'haver identificat la lletra autògrafa de l'inquisidor, Nicolau Eimeric, que em portà a descobrir les falsedats que hi havia, les falses acusacions que ell havia fet contra Llull. De les 100 acusacions que va fer Eimeric, en vaig detectar sis de falses —a base d'*Ars amativa*—, que s'han de sumar a les tres que va trobar Bernat Ermengol —en l'obra *Arbre de filosofia d'amor*— el 1385 i a tres més que també va descobrir Amédée Pagès el 1938 —al *Desconhort*.

Què ha de passar perquè Benet XVI reobri la causa de canonització de Llull?

S'han d'estudiar, d'anitzar des de l'ortodòxia, els llibres de Llull. Vistos tots els elements que han d'entrar en la decisió d'una canonització, o la confirmació del culte a Ramon Llull com a beat, és la Santa Seu qui ha de decidir. I un dels elements és el resultat dels estudis de les obres que no han donat cap confirmació de les objeccions en contra.

Tot i que Llull defensava la Immaculada Concepció!

Va exposar la doctrina de la Mare de Déu tal com pensava que s'havia de defensar. Ell va reflexionar sobre el problema i va veure que li resultava la Puríssima Concepció de la Mare de Déu. Sobretot, perquè les conseqüències de les malifetes de la primera parella —Adam i Eva— havien d'ésser superades per la segona —Jesús i Maria.

Òscar Bardají i Martín

¿Quieres vida y amor?

Santo Tomás Moro afirmaba:

—«Si me distraigo... la Eucaristía me ayuda a recogerme.

—Si se ofrecen cada día oportunidades para ofender a mi Dios... me armo para el combate diariamente con la Eucaristía.

—Si necesito una luz especial y una prudencia para desempeñar mis pesadas obligaciones... me acerco a Jesús Eucaristía y busco su Consejo, su Luz, su Fuerza»...

Juan Pablo II proclamó —en el año 2000— a Tomás Moro patrono de los políticos y gobernantes. Tomás estudió Derecho y Humanidades en Oxford. Desde el año 1529 al 1532 fue Lord Canciller de Inglaterra. Murió decapitado por no querer firmar una carta solicitando la anulación del matrimonio del rey Enrique VIII con su esposa Catalina. En el patíbulo dijo a los allí presentes: «Muerdo como buen servidor del rey... pero Dios es primero».

—«La comunión frecuente transforma no sólo nuestra alma, sino también nuestro cuerpo; lo sana, lo purifica, calma sus pasiones, lo diviniza elevándolo hasta Dios»...

—¿Quieres vida y amor? Un niño nos enseña que para tener vida y amor ha de unirse a la fuente de su vida y de su amor: la madre. ¿Deseas Vida y Amor? Hemos de unirnos a la fuente de la Vida y del Amor: a Jesús Eucaristía, a Dios...

S. Juan (10,10) nos dijo: Jesús vino «para que tengan Vida».

J. M. Alimbau

SANTORAL

14. ✠ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist; sant Eliseu, profeta (s. IX aC), santa Digna, vg. i mr.

15. Dilluns. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. Dimarts. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ippidi, màrtir.

17. Dimecres. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII);

santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. Dijous. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

Nuestra Iglesia apostólica y romana

El culto divino y el arte sacro expresan maravillosamente la fe de la comunidad de los creyentes. Así manifestamos nuestra adhesión en el apostolado

o sucesión apostólica proclamando en el credo o símbolo de los apóstoles: «Creo en la Iglesia, una, santa, católica y apostólica». A la vez podemos decir que la fe popular de los católicos de nuestro pueblo añade en el credo cantado —del gran musicólogo Mosén Romeu— el adjetivo «romano». Así los cristianos católicos catalanes solemos cantar con gran énfasis: «Creo en la Iglesia, una, santa, católica, apostólica y romana». Y con este cántico profesamos la espontánea creencia que nuestra fe está fundamentada en el apostolado romano de Pedro y de su compañero «indivisible» o «inseparable» Pablo, también según expresión del papa Inocencio I (siglo V).

También el arte expresa las creencias de todos aquellos que en lugares sagrados participan de los misterios sacros. En nuestras iglesias, por ejemplo en las catedrales y en otras importantes basílicas como la de la Sagrada Familia y Montserrat, se remarca que el fundamento de ellas es el «apostolado». Así las imágenes de los apóstoles en gran tamaño aparecen en el mismísimo pórtico de la catedral de Barcelona —obra del artista Agapito Vallmitjana— y dentro, en el altar mayor de la catedral de Terrassa, con las esculturas espléndidas de Enrique Monjo. También Gaudí, el arquitecto genial y con fama de santidad, plasmó en el diseño del templo de la Sagrada Familia las soberbias torres o campanarios que figuran los doce apóstoles, sin olvidar al apóstol Pablo, el compañero indivisible de Pedro.

J. M. Martí i Bonet

AGENDA

CRÒNICA

Renovació de la residència L'Espiga (Vilafranca). El passat 24 de maig, a les 13 h, el bisbe Agustí va assistir a la jornada de presentació de la nova residència de la fundació L'Espiga a Vilafranca del Penedès. Aquesta entitat ofereix diferents serveis a persones amb discapacitats de tota la comarca. El bisbe va beneir la llar-residència, situada en un edifici al centre històric de la vila, que acollirà 12 adults amb discapacitats. La fundació i els familiars van agrair al bisbat la cessió d'una part dels terrenys on s'ubica.

Xerrada-col·loqui de la JOC. El passat 23 de maig, la Federació El Baix de la Joventut Obrera Catòlica va organitzar aquest acte a Molins de Rei amb la intenció d'apropar als joves aquesta eina que són els sindicats d'estudiants i de treballadors. Va ser una iniciativa en el marc de la campanya que tira endavant la JOC contra la precarietat.

El bisbe Agustí amb els confirmands de Vilafranca. El passat 28 de maig es van reunir els joves de les parròquies de Vilafranca, que després van rebre la confirmació dissabte 6 de juny, i els d'Avinyó Nou, de les Guinyoles i de Sant Cugat Sesgarrigues que es confirmaran el proper diumenge 21 d'aquest mes. Aquesta trobada els joves van preguntar-li al

ESGLÉSIA DIOCESANA

Nova parròquia a Martorell. El proper diumenge 21 de juny a les 11 h, el bisbe Agustí presidirà la celebració en la qual es crearà la nova parròquia de Crist Salvador, fent també la dedicació d'aquest temple que fins ara depenia de la parròquia de Santa Maria. Mossèn Rafael Maroto en serà el primer rector. La nova parròquia comprendrà els barris de Buenos Aires, Camí Fondo, Les Bòbiles i Torrent de Llops - Can Cases de la població de Martorell.

bisbe diverses qüestions d'àmbit eclesial i personal i va aconseguir crear una relació més propera entre tots, per viure millor la celebració posterior del sagrament.

AGENDA

Colònies arxiprestals de Piera-Capellades. Del 13 al 18 de juliol. Les parròquies de l'arxiprestat organitzen aquestes colònies a la casa «L'Ocell», a Corçà (Baix Empordà), per a nens i nenes de 1r de primària a 2n d'ESO. Les inscripcions es fan durant el mes de juny a les parròquies de Piera i Hostalets de Pierola.

Reunions de final de curs en diversos àmbits diocesans. El dia 17 es trobaran els delegats diocesans a la sala Pere Tarrés del bisbat; el mateix dia però a la casa d'espiritualitat de Lavern es reuniran els arxiprestos; i el dia 18 serà el moment del Consell

Presbiteral. El bisbe Agustí amb cadascun d'aquests equips valoraran l'aplicació de l'objectiu diocesà i la vida eclesial en general des dels diversos àmbits.

Final de curs al Seminari Conciliar. 19 de juny, 19 h. Amb una eucaristia i un sopar, els seminaristes acomiadaràn el curs acadèmic, amb la companyia del bisbe de Sant Feliu de Llobregat i el cardenal de Barcelona. Enguany han estat un seminarista menor i sis majors, dels quals s'han ordenat com a preveres durant el curs Mn. Jordi Tres i Mn. Agustí Roig.

ESPIRITUALITAT

Temps per a Déu. 22-28 juliol. Exercicis espirituals especialment destinats a religioses, conduïts pel pare Ignasi Fossas, monjo, sobre el tema «Josep: el just treballat per Déu (Gn 37-50)». Casa d'espiritualitat del Miracle. Info: 973 480 002, www.santuarielmiracle.com, casespi@santuarielmiracle.com.

Dies d'interioritat a la Cova de Manresa. Segons els exercicis de sant Ignasi. 1-10 d'agost, conduïts per

David Guindulain, sj; 11-20 d'agost, en castellà, de la mà de José I. González Faus, sj; 11-20 d'agost, per part de l'equip Jordi Font, Àlvar Sánchez, sj, i M. Valls, ejm; 21-30 d'agost, en castellà, a càrrec de Marisol González Triviño, de la Institució Teresiana. També hi ha la possibilitat de fer tot un mes d'exercicis, segons aquest calendari: De l'1 al 30 d'agost. Conduïts per Carles Marcet, sj, amb les xerrades en castellà, i acompanyament en català, castellà i portuguès. De l'1 al 30 de setembre. Conduïts per Francesc Riera i Josep Sugrañes, sj, amb les xerrades en castellà i acompanyament en català, castellà, francès i italià. Més informació: Francesc Riera i Figueras, sj. Cova de sant Ignasi, 938 720 422, recepcio@covamenresa.cat, www.covamenresa.cat.

FORMACIÓ

Càntic espiritual de sant Joan de la Creu. Del 21 al 27 de juliol de 2009, a càrrec del P. José-Damián Gaitán, ocd, de la Facultat de Teologia San Dámaso (Madrid). Al Seminari Salesià Martí Codolar de Barcelona. Informació: Salomé Guerris 937 264 273 - 610 297 588 .

CULTURA

Concert d'orgue a Sitges. 21 de juny, 18 h. Els amics de l'orgue de Sitges organitzen aquest concert a càrrec de Saskia Roures. Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, Sitges.

CATEDRAL

Corpus Christi. Avui se celebra el dia del Cos de Crist. A les 19 h hi haurà l'Eucaristia a la catedral, presidida pel bisbe Agustí, i a continuació processó i acte eucarístic a la plaça de la Vila.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (VI)

Después de haber visto cómo el amor resucitado es encarnado en nuestros cuerpos y en nuestra debilidad humana, conviene dar un paso adelante y mencionar uno de los ámbitos más singulares, donde este amor se sirve de lo humano, carnal y sencillo: los sacramentos y la liturgia en general. Nos conviene recordarlo precisamente este año.

El amor verdadero siempre es comunicativo. Podemos decir que es esencialmente «comunicación». Si hablamos del amor resucitado, diremos que es «intercambio»: es amor que Jesucristo nos transmite y, a la vez, amor que dirigimos a Jesucristo y a los hermanos. Pero este intercambio de amor entre Él y nosotros se sirve en los sacramentos de elementos materiales, humanos y carnales, como por ejemplo, palabras humanas, elementos como el agua, el pan, el vino, el aceite, gestos físicos...

Eso quiere decir que para nosotros los sacramentos son (tienen que ser) verdaderos acontecimientos de amor, acontecimientos de intercambio de amor resucitado. ¿Lo son realmente? He aquí nuestra grave responsabilidad.

Tal vez mantenemos aún imágenes de ceremonias de Primeras Comuniones. Hace muchos años

que párrocos y catequistas se esfuerzan al máximo para reconducir estas celebraciones al punto donde tienen que estar: la conciencia y la vivencia sincera, en los padres y familiares, y en los niños, de lo que es la Eucaristía. Por ello intentan evitar todo aquello que pueda «despistar» de esta vivencia y convertir la ceremonia sólo en una fiesta de compromiso. A la vez les cuesta entender que, una vez celebrada la Primera Comunión, casi nunca hay una segunda o una tercera... Como me decía una niña de diez años, al acabar la misa de la Visita Pastoral en una parroquia: «Yo vengo con mi madre todos los domingos a misa. Pero mis amigos, que el año pasado tomaron la Primera Comunión, no vienen. ¿Por qué no vienen?» «Habrà que preguntarles por qué no vienen, tal vez ya se han olvidado de Jesús», le dije. Pero ella respondió: «Entonces, ¿por qué hicieron la Primera Comunión, si al día siguiente ya se habían olvidado?» La madre, que escuchaba la conversación intervino: «Perdone, siempre me hace esta pregunta y es difícil explicarle...». Y la verdad es que no tiene fácil explicación.

Tampoco tiene fácil solución. Porque la prohibición de hacer una cosa u otra, la norma establecida, sólo puede ayudar un poco. La cuestión

de fondo es otra y, aunque no es tan fácil de solucionar, cuando menos nos indica hacia dónde tenemos que conducir los esfuerzos. Lo esencial es que la Primera Comunión sea vivida como acontecimiento de amor.

—En la Eucaristía recibimos el amor resucitado de Jesús y, por nuestra parte, devolvemos amor a Él y a los hermanos.

—El pan y el vino, con toda la liturgia que le acompaña, son presencia cierta de su amor resucitado y «encarnado».

—Fiesta, regalos, convite, felicitaciones, no tienen otro sentido que ser prolongación de aquella vivencia central de amor recibido y compartido.

Si nos falta lo esencial, ¿qué queda del resto? Una formalidad social. Con la mirada de Jesucristo, un nuevo gesto de amor frustrado... Con nuestros ojos, salvando la responsabilidad moral de cada uno, una manipulación, una inconsciencia difícilmente excusable.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat